

Sygn. akt IV CSK 196/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa S. T.
przeciwko E. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód S. T. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 kwietnia 2018 r., którym oddalono powództwo przeciw E. S. o zapłatę kwoty 50 000 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący argumentował, że Sąd odwoławczy naruszył art. 380 w zw. z art. 278 § 1 i art. 207 § 6 k.p.c., nie opierając się na całości zgromadzonego

materiału dowodowego, a także pozbawiając powoda możliwości powołania dowodów, które byłyby istotne dla poparcia jego twierdzeń, w tym dokumentacji medycznej z poradni lekarza rodzinnego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Nie sposób podzielić argumentacji skarżącego, że oddalenie jego wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji medycznej stanowi jednoznaczne naruszenie prawa o kwalifikowanym charakterze, które doprowadziło do wydania niezgodnego z prawem orzeczenia. Przeprowadzenie bowiem tego dowodu mogłoby mieć znaczenie dla sprawy, gdyby powód wykazał, że doszło do popełnienia czynu niedozwolonego, z którego wynikałyby jego roszczenia o odszkodowanie i o zadośćuczynienie. W takim przypadku zasadne byłoby dowodzenie, czy i w jakim stopniu stan psychiczny powoda uległ pogorszeniu. W niniejszej zaś sprawie Sąd ustalił, że do popełnienia deliktu w ogóle nie doszło, zatem roszczenia odszkodowawcze nie przysługują powodowi co do zasady. Z kolei kwestionowanie ustaleń stanu faktycznego poczynionych przez sąd rozpoznający sprawę jest niemożliwe na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

jw